

Évközi XVII. Vasárnap – 2011. július 24.

A lefelé hajló Nap vörösödő fényében, késő délután érkezett meg a turista az Andok egyik kis falujába. Rögtön meglátta egy közeli viskó előtt a susztert, akit éppen számos gyermeke vett körül. Kis sámli ült a suszter, a gyerekek meg előtte, mellette a földön. Ragyogó szemmel hallgatták apjukat, aki éppen bibliai történeteket mesélt nekik. A turista némán bámulta egy darabig az idilli látványt. Azután észrevette, hogy a férfi és gyermekei meglehetősen rongyosan vannak öltözve. A viskó falain bőven lenne mit javítani, a tető is meglehetősen csáléra áll. „Biztosan nincs munkája szegénynek, azért ér rá ennyire a gyerekeit szórakoztatni.” – gondolta a turista. Benyúlt a hátizsákjába, s elővette a másik túrabakancsát, amelyiknek készült leválni a talpa. Mivel a viskó előtti szerszámokról egyértelműen látta, hogy cipészként dolgozik, odalépett hozzá, s csekélyke spanyol tudásával, valamint kézzel-lábbal próbálta elmagyarázni, hogy szeretné megjavíttatni a bakancsát. Jól meg is fizetné. A férfi bekiáltott a viskóba a feleségének: „Asszony, mennyi pénzünk van még?” Bentről pénzcsergés hallatszott, majd egy kopott ruhájú, de vidám tekintetű nő lépett ki az ajtón. „Tizenhét pezetánk van.” – közölte. A férfi széttárta a karjait, fejét csóválta, s ezt mondta a turistának. „Uram, remélem belátja, hogy ha még ennyi pénzünk van, ami több napi ételre elég, akkor fontosabb dolgokkal kell foglalkoznom, mint a cipőjavítás.” Azzal újra a gyerekei felé fordult, s folytatta a félbenmaradt bibliai történetet. A turista tovább baktatott, s közben eltöprengett azon, vajon nem lenne-e jó helyet cserélni ezzel a suszterrel.

A mai evangéliumban a földre rejtett kincs és a gyöngyhalász példabeszédei úgy beszélnek Isten Országáról, mint amiért mindenét örömmel odaadja az ember. A kereszténység nem mazochista vallás, sőt egyenesen az öröm vallása! Mégis milyen sokan gondolták, gondolják úgy ma is, hogy túl sok értelmetlen áldozatot követel! Mennyi-mennyi lemondást kell gyakorolnia annak, aki valóban komoly keresztény életet akar élni! Milyen besavanyodott, önkínzó életmód ez, vélik nem kevesen. És mindez miért? Valami bizonytalan, nem is igazán érthető, elképzelhető túlvilági boldogságért, amit ráadásul minden gürcölésünk ellenére több esélyünk van elveszíteni, mint megnyerni! Azok gondolkodnak így, akik nem ismerik Isten Országának lényegét, s nem tudnak föléje emelkedni a gyorsan múló, pusztán evilági értékeknek. Isten Országát nem egy olyan valami, ami teljesen idegen az ember földi életétől, nem olyan kincsekből áll, ami ellentmondana az ember földi életének. Nem véletlenül mondja Jézus, hogy „Isten Országát köztetek van.” A földi és az örök élet egyazon ember ugyanazon élete! Nem szemben állnak egymással, hanem a földi lét előkészíti az örök életet. Bizony már itt a földön megtapasztalhatjuk valamilyen mértékben mind a Mennysorsot, mind a poklot! Jézusban, a Jézus által megélt életmódban elérkezett közénk Isten Országát. Aki Krisztus értékrendjét, cselekedeteit követi, az megtapasztal valamit – nem is jelentéktelen mértékben – Isten Országának boldogságából.

Persze követel lemondást, áldozatot ez az életmód. Egy olyan világban, amely túlságosan elanyagiasodott, elszakadt a lelki és közösségi értékektől, különösen is érdekesnek, nehéznek tűnhet fel. Az Isten Országának lényege ugyanis az Isten és emberek iránti szeretet, és az a boldog közösség, ami ennek a szeretetnek a gyümölcse. Nem valamiféle elvont, „túlvilági” és érthetetlen valóság, hanem éppen a szívünk legmélyebb vágyainak megfelelő életmód. Természetesen a szeretet mindig elköteleződést kíván, vagyis IGENT-mondást. Ha pedig valahol, valakire, valamire igent mondtunk, az ugyanakkor számos NEM kimondását is jelenti. Mindarra nemet kell mondanunk, ami megakadályozna bennünket abban, hogy a kimondott igenhez hűségeseleg legyünk. De az ember normális esetben az IGEN-re figyel, és nem a NEM-ekre. Annak vonzásában él, akit vagy amit szeret, s nem azon bánkódik, hogy mit veszít ezzel. Persze ha valaki „mindent akar, és lehetőleg egyszerre és azonnal”, akkor képtelen megtagadni olyan dolgokat is, amelyekről pedig tudja, hogy ellentmondanak korábbi döntéseinek. Így azonban nagy a veszélye annak, hogy inkább mindent elveszít, semmint mindent megszerezne. Mint aki túl sokat akar markolni, s ráadásul erősen szorítani: nyilván, hogy nagyon kevés marad a kezében, ha marad egyáltalán valami. Adjunk hát Istennek, ha mi tudtunk már igent mondani emberekre, hivatásra, családra! Különösen köszönjük meg, ha igent tudtunk mondani az Istenben való hitre, Krisztus követésére, s ha abban olyan örömet találunk, ami könnyebbé teszi a keresztény életmóddal együtt járó áldozatokat!